

พระราชบัญญัติ

รถยนต์ (ฉบับที่ ๑๖)

พ.ศ. ๒๕๑๒

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๒

เป็นปีที่ ๒๔ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มี
พระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วย
รถยนต์

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้
โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
รถยนต์ (ฉบับที่ ๑๖) พ.ศ. ๒๕๑๒”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจาก
วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความใน (๓) ของมาตรา ๔ แห่ง
พระราชบัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม
โดยพระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๐๓ และ
ให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๓) “รถยนต์สาธารณะ” หมายความว่า รถยนต์
รับจ้างบรรทุกคนโดยสารหรือของตามประเภทดังนี้

(ก) รถยนต์ประจำทาง คือ รถยนต์บรรทุกคนโดยสาร
เดินทางที่กำหนดไว้ เรียกว่าโดยสารเป็นรายคนตามอัตราที่
วางไว้เป็นระยะทางหรือตลอดทางเที่ยวเดียวหรือหลายเที่ยว
เพื่อไปถึงที่แห่งใดแห่งหนึ่งอันเป็นปลายทางซึ่งแจ้งกันอยู่แล้ว

(ข) รถยนต์รับจ้าง คือ รถยนต์สาธารณะอื่นนอกจาก
รถยนต์ประจำทาง รถยนต์รับจ้างพิเศษและรถยนต์รับจ้าง
ระหว่างจังหวัด

(ค) รถยนต์รับจ้างพิเศษ คือ รถยนต์รับจ้างบรรทุก
คนโดยสารได้เกินเจ็ดคนที่ใช้รับจ้างเป็นครั้งคราว

(ง) รถยนต์รับจ้างระหว่างจังหวัด คือ รถยนต์รับจ้างบรรทุกคนโดยสารได้ไม่เกินเจ็ดคนที่ใช้รับจ้างระหว่างจังหวัด โดยรับส่งคนโดยสารได้เฉพาะที่ที่นายทะเบียนกำหนด”

มาตรา ๔ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (๓) ทวิ ของมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๐๓

“(๓) ทวิ “รถยนต์บริการ” หมายความว่า รถยนต์บรรทุกคนโดยสารหรือให้เช่าตามประเภทดังนี้

(ก) รถยนต์บริการธุรกิจ คือ รถยนต์ที่ใช้บรรทุกคนโดยสารระหว่างท่าอากาศยาน ท่าเรือเดินทะเลหรือสถานีรถไฟกับโรงแรม หรือที่พักอาศัย หรือที่ทำการของผู้โดยสารหรือที่ทำการของผู้บริการธุรกิจนั้น

(ข) รถยนต์บริการทัศนจร คือ รถยนต์ที่ผู้ประกอบธุรกิจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวใช้รับส่งคนโดยสารเพื่อการท่องเที่ยว

(ค) รถยนต์บริการให้เช่า คือ รถยนต์ที่จัดไว้ให้เช่าซึ่งมิใช่เป็นการเช่าเพื่อนำไปรับจ้างบรรทุกคนโดยสารหรือของ”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความใน (๔) ของมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๐๓ และให้ใช้ความต่อไปแทน

“(๕) “รถยนต์ส่วนบุคคล” หมายความว่า รถยนต์ประเภทอื่นนอกจากรถยนต์สาธารณะและรถยนต์บริการ”

มาตรา ๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๐๓ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๗ ห้ามมิให้ผู้ใดใช้รถยนต์ไม่ตรงตามประเภทที่ระบุไว้ในใบคู่มือจดทะเบียน เว้นแต่ในกรณีต่อไปนี้

(๑) การใช้ในกิจการส่วนตัว แต่ถ้าเป็นการใช้รถยนต์สาธารณะในกิจการส่วนตัวต้องมีข้อความแสดงไว้ที่รถยนต์ให้เห็นได้ง่ายจากภายนอกว่าใช้ในกิจการส่วนตัว

(๒) การใช้รถยนต์รับจ้างบรรทุกของเป็นรถยนต์รับจ้างบรรทุกคนโดยสาร โดยปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

(๓) การใช้รถยนต์รับจ้างบรรทุกคนโดยสาร บรรทุกของที่ติดตัวไปกับคนโดยสาร

(๔) ได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนเป็นพิเศษตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง”

มาตรา ๘ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๘ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๐๓ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๘ ทวิ การหยุด การจอด และที่เก็บรถยนต์รับจ้างพิเศษ รถยนต์รับจ้างระหว่างจังหวัดหรือรถยนต์บริการให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง”

มาตรา ๘ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๘ ตรี มาตรา ๘ จัตวา มาตรา ๘ เบญจ และมาตรา ๘ ฉ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๔๗๓

“มาตรา ๘ ตรี เมื่อรัฐมนตรีเห็นว่าในท้องที่ใดการประกอบการรับจ้างบรรทุกคนโดยสารโดยใช้รถยนต์รับจ้างบรรทุกคนโดยสารได้ไม่เกินเจ็ดคน หรือรถยนต์รับจ้างระหว่างจังหวัดสมควรให้ดำเนินการโดยบริษัทจำกัด หรือสหกรณ์และต้องได้รับอนุญาตจากนายทะเบียน ให้รัฐมนตรีประกาศในราชกิจจานุเบกษาระบุท้องที่เพื่อดำเนินการดังกล่าว

ประกาศตามวรรคหนึ่งไม่ใช้บังคับแก่การประกอบการรับจ้างบรรทุกคนโดยสารโดยใช้รถยนต์รับจ้างบรรทุกคน

โดยสารได้ไม่เกินเจ็ดคนหรือรถยนต์รับจ้างระหว่างจังหวัด ซึ่งได้จดทะเบียนอยู่ก่อนวันประกาศ จนกว่าจะพ้นกำหนดเวลาสามปีนับแต่วันประกาศ

การขอรับใบอนุญาตและการออกใบอนุญาต ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๗ จัตวา ใบอนุญาตประกอบการรับจ้างบรรทุกคนโดยสาร โดยใช้รถยนต์รับจ้างบรรทุกคนโดยสารได้ไม่เกินเจ็ดคนหรือรถยนต์รับจ้างระหว่างจังหวัด ตามมาตรา ๗ ตรี ให้มีอายุหนึ่งปีนับแต่วันออกใบอนุญาต ถ้าผู้รับอนุญาตประสงค์จะขอต่ออายุใบอนุญาต จะต้องยื่นคำขอเสียก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุ เมื่อได้ยื่นคำขอดังกล่าวแล้ว จะประกอบการต่อไปก็ได้จนกว่านายทะเบียนจะสั่งไม่อนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาตนั้น

การขอต่ออายุใบอนุญาตและการอนุญาต ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๗ เบญจ ในกรณีนายทะเบียนมีคำสั่งไม่ออกใบอนุญาตแก่ผู้ขอรับใบอนุญาตตามมาตรา ๗ ตรี หรือมีคำสั่งไม่อนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาตแก่ผู้ขอต่ออายุใบอนุญาตตามมาตรา ๗ จัตวา ผู้ขอรับใบอนุญาตหรือผู้ขอต่ออายุใบอนุญาตแล้วแต่

กรณีมีสิทธิอุทธรณ์เป็นหนังสือต่อรัฐมนตรีภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่ทราบคำสั่งของนายทะเบียน

คำวินิจฉัยของรัฐมนตรีให้เป็นที่สุด

ในกรณีอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียนที่ไม่อนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาต ก่อนที่รัฐมนตรีจะมีคำวินิจฉัยอุทธรณ์รัฐมนตรีอาจอนุญาตให้ประกอบการไปพลางก่อนได้ เมื่อมีคำขอของผู้อุทธรณ์

มาตรา ๗ ฉ บริษัทจำกัดหรือสหกรณ์ใดได้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๗ ตรีแล้ว ไม่ปฏิบัติตามบทแห่งพระราชบัญญัติ^๕ หรือกฎกระทรวงที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ นายทะเบียนมีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตได้

บริษัทจำกัดหรือสหกรณ์ที่ถูกเพิกถอนใบอนุญาตตามวรรคก่อน มีสิทธิอุทธรณ์เป็นหนังสือต่อรัฐมนตรีภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่ทราบคำสั่งของนายทะเบียน และให้นำมาตรา ๗ เบญจ วรรคสองและวรรคสาม มาใช้บังคับโดยอนุโลม”

มาตรา ๘ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๗ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๕๑๓ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๐๓ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ มาตรา ๑๗ ใบอนุญาตขับรถชนิดนี้มี ๖ ชนิด คือ

- (๑) ใบอนุญาตขับรถส่วนบุคคล
- (๒) ใบอนุญาตขับรถสามล้อส่วนบุคคล
- (๓) ใบอนุญาตขับรถสาธารณะ
- (๔) ใบอนุญาตขับรถสามล้อสาธารณะ
- (๕) ใบอนุญาตขับรถจักรยานยนต์
- (๖) ใบอนุญาตขับรถบดถนน

ใบอนุญาตแต่ละชนิดใช้สับเปลี่ยนกันไม่ได้ เว้นแต่ใบ
อนุญาตชนิด (๓) ใช้เป็นใบอนุญาตชนิด (๑) ได้ และใบ
อนุญาตชนิด (๔) ใช้เป็นใบอนุญาตชนิด (๒) ได้

ผู้ขับรถบริการธุรกิจ หรือผู้ขับรถบริการ
ทัศนาจรต้องเป็นผู้ได้รับใบอนุญาตชนิด (๓) และผู้ขับรถ
บริการให้เช่าต้องเป็นผู้ได้รับใบอนุญาตชนิด (๑) หรือ (๓)

ใบอนุญาตขับรถทุกชนิด ให้ใช้ตลอดเวลาสิบสอง
เดือนนับแต่วันออกใบอนุญาต เว้นแต่ใบอนุญาตชนิด (๑) (๒)
และ (๕) ที่เสียค่าธรรมเนียมในอัตราตลอดชีพ ให้ใช้ตลอด
ชีพของผู้ได้รับใบอนุญาต”

มาตรา ๑๐ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๓ แห่งพระราช
บัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย

พระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๐๒ และให้ใช้
ความต่อไปนี้แทน

“ มาตรา ๒๓ ภาษียรถยนต์มีอัตราประจำปี ดังนี้

(๑) รถยนต์ส่วนบุคคล รถยนต์สาธารณะ รถยนต์
สำหรับลากจูง และรถยนต์บริการ ให้เก็บภาษีตามน้ำหนัก
ของรถยนต์ตามอัตราในบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้

ในการคำนวณน้ำหนัก ให้รวมน้ำหนักของรถยนต์และ
เครื่องอุปกรณ์ที่ติดอยู่กับตัวรถยนต์ตามปกติ แต่ไม่รวม
น้ำหนักน้ำมันเชื้อเพลิง น้ำมันเครื่อง น้ำและเครื่องมือประจำรถ
เศษของหนึ่งกิโลกรัมให้ปัดทิ้ง

(๒) รถพ่วงนอกจากที่บัญญัติ

ไว้ใน (๕) และ (๖) คันละหนึ่งร้อยบาท

(๓) รถแทรกเตอร์รับจ้างสำหรับ

ใช้ในการเกษตร คันละห้าสิบบาท

(๔) รถจักรยานยนต์ คันละห้าสิบบาท

(๕) รถพ่วงของรถจักรยานยนต์ คันละห้าสิบบาท และ

(๖) รถยนต์หรือรถพ่วงซึ่งใช้สอยอย่างอื่นนอกจากสอ
ยากลวง ให้เก็บภาษีเพิ่มขึ้นจากอัตรากำหนด
ไว้อีกหนึ่ง ”

มาตรา ๑๑ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๒๕ ภาษีรถยนต์ให้เสียล่วงหน้าต่อนายทะเบียนจะเสียคราวละงวดตามเดือนของปีหรือคราวละหลายงวดของปีก็ได้ แต่ถ้าเสียเป็นงวดต้องเสียค่าธรรมเนียมเพิ่มตามที่กำหนดในกฎกระทรวงสำหรับกรณีที่มาเสียคราวหลัง ๆ ต่อมาในปีเดียวกัน

รถยนต์ที่เปลี่ยนประเภทหรือเปลี่ยนการใช้ประโยชน์ระหว่างงวดหรือระหว่างปีอันเป็นเหตุให้ต้องเสียภาษีเพิ่มขึ้นให้เสียภาษีเฉพาะจำนวนปีที่เพิ่มขึ้น”

มาตรา ๑๒ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๒๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๔๗๓

“มาตรา ๒๕ ทวิ รถยนต์ที่จดทะเบียนแล้ว ถ้าไม่ได้เสียภาษีตามกำหนดให้เจ้าของรถยนต์นั้นแจ้งต่อนายทะเบียนและนำป้ายเลขทะเบียนสำหรับรถยนต์นั้นมอบให้นายทะเบียนภายในกำหนดสามสิบวันนับแต่วันถึงกำหนดเสียภาษีครั้งถัดไป

เจ้าของรถยนต์ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามวรรคหนึ่ง เพื่อประโยชน์
แก่การเก็บภาษีตามพระราชบัญญัตินี้ให้ถือว่าเจ้าของรถยนต์
ผู้นั้นได้ใช้รถยนต์นั้นอยู่ภายหลังจากวันถึงกำหนดเสียภาษี”

มาตรา ๓๑ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๒ แห่งพระราช
บัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย
พระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๑๐) พุทธศักราช ๒๔๘๔
และให้ใช้ความต่อไปแทน

“มาตรา ๓๒ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๕ มาตรา ๗ มาตรา ๘
มาตรา ๙ มาตรา ๑๐ มาตรา ๑๓ วรรคหนึ่ง มาตรา ๑๔ มาตรา ๑๕
มาตรา ๑๗ มาตรา ๒๐ หรือมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่งหรือวรรคสาม
ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท”

มาตรา ๑๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๒ ทวิ แห่งพระราช
บัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย
พระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๑๐) พุทธศักราช ๒๔๘๔
และให้ใช้ความต่อไปแทน

“มาตรา ๓๒ ทวิ ผู้ใดรับจ้างบรรทุกคนโดยสารโดยใช้
รถยนต์รับจ้างบรรทุกคนโดยสารได้ไม่เกินเจ็ดคน หรือรถยนต์
รับจ้างระหว่างจังหวัด ในท้องที่ที่รัฐมนตรีประกาศตามมาตรา

๗ ตรี วรรคหนึ่ง โดยไม่ได้รับอนุญาตหรือไม่ได้รับยกเว้นตาม
มาตรา ๗ ตรี ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท”

มาตรา ๑๕ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๓๒ ตรี และ
มาตรา ๓๒ จัตวา แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช
๒๔๗๓

“ มาตรา ๓๒ ตรี ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๑๓ วรรคสอง หรือ
เงื่อนไขในใบอนุญาตที่ออกตามมาตรา ๑๓ ต้องระวางโทษปรับ
ไม่เกินสองพันบาท

มาตรา ๓๒ จัตวา ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๒๒ ต้องระวางโทษ
ปรับไม่เกินสองร้อยบาท”

มาตรา ๑๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๓ แห่งพระราช
บัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ มาตรา ๓๓ ผู้ใดขับรถโดยไม่ได้รับใบอนุญาต หรือ
เมื่อใบอนุญาตสิ้นอายุแล้ว หรือระหว่างใบอนุญาตถูกนาย
ทะเบียนยึดไว้ หรือกระทำการฝ่าฝืนมาตรา ๒๔ วรรคสองหรือ
วรรคสาม ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับ
ไม่เกินหนึ่งพันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ ”

มาตรา ๑๗ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๔ แห่งพระราช
บัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย

พระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๕๑๕ และ
ให้ใช้ความต่อไปนแทน

“มาตรา ๓๔ ผู้ใดกระทำการดังต่อไปนี้

(๑) ให้ผู้อื่นใช้ใบอนุญาตหรือเครื่องหมายอย่างใดอย่าง
หนึ่งที่เจ้าพนักงานออกให้แก่ตน

(๒) ใช้เครื่องหมายอย่างใดอย่างหนึ่งที่เจ้าพนักงานออก
ให้สำหรับรถยนต์คันหนึ่งกับรถยนต์อีกคันหนึ่ง

(๓) ใช้เครื่องหมายอย่างใดอย่างหนึ่งที่เจ้าพนักงานออก
ให้แก่ผู้อื่น

(๔) เปลี่ยนแปลงโดยวิธีใดๆ หรือปิดบังทั้งหมดหรือแต่
บางส่วนซึ่งเครื่องหมายทะเบียนที่เจ้าพนักงานออกให้ประจำ
รถยนต์

(๕) ใช้รถยนต์ที่ได้รับยกเว้นค่าธรรมเนียมและภาษี
ตามมาตรา ๒๖ (๑) ให้ผิดไปจากวัตถุประสงค์ที่ได้รับยกเว้น
ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท”

มาตรา ๑๘ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๕ แห่งพระราช
บัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๕๑๓ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย
พระราชบัญญัติรถยนต์ แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๕๑๗
และให้ใช้ความต่อไปนแทน

“มาตรา ๓๕ ผู้ใดฝ่าฝืนกฎกระทรวงที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท

โทษปรับตามวรรคหนึ่งให้เจ้าพนักงานซึ่งกำหนดในกฎกระทรวงมีอำนาจเปรียบเทียบได้ด้วย ”

มาตรา ๑๕ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (๑๔) ฉ (๑๔) สัตต (๑๔) อัญฐ และ (๑๔) นว ของมาตรา ๓๘ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๐๓

“(๑๔) ฉ จำนวนรถยนต์รับจ้างระหว่างจังหวัดและกำหนดเขตท้องที่สำหรับรถยนต์ดังกล่าว

(๑๔) สัตต เครื่องแต่งกายและเครื่องหมายของคนขับรถยนต์บริการธุรกิจและรถยนต์บริการทัศนจร

(๑๔) อัญฐ ลักษณะและขนาดหรือกำลังของเครื่องยนต์และของรถยนต์ที่ใช้เป็นรถยนต์สาธารณะ รถยนต์บริการธุรกิจหรือรถยนต์บริการทัศนจร

(๑๔) นว การมีและทางใช้เครื่องสื่อสารระหว่างรถยนต์กับศูนย์บริการหรือสถานอื่น ”

มาตรา ๒๐ ให้เพิ่มบัญชีอัตราภาษีรถยนต์ท้ายพระราชบัญญัตินี้เป็นบัญชีอัตราภาษีรถยนต์ท้ายพระราชบัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๕๓๓

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ถนอม กิตติขจร

นายกรัฐมนตรี

บัญชีอัตราภาษีรถยนต์ ตามมาตรา ๒๓

น้ำหนักรถยนต์เป็นกิโลกรัม	รถยนต์หนึ่ง ส่วนบุคคล	รถยนต์รับจ้าง บรรทุกคนโดยสาร ได้ไม่เกินเจ็ดคน	รถยนต์บรรทุก ส่วนบุคคล และรถยนต์ สำหรับลากจูง	รถยนต์รับจ้าง บรรทุกของ	ร แ
ไม่มากกว่า ๕๐๐ กิโลกรัม	๑๐๐ บาท	๑๕๐ บาท	๒๐๐ บาท	๒๕๐ บาท	
ตั้งแต่ ๕๐๑ ถึง ๗๕๐ กิโลกรัม	๒๐๐ บาท	๒๕๐ บาท	๓๐๐ บาท	๓๕๐ บาท	
ตั้งแต่ ๗๕๑ ถึง ๑,๐๐๐ กิโลกรัม	๓๐๐ บาท	๓๕๐ บาท	๔๐๐ บาท	๔๕๐ บาท	
ตั้งแต่ ๑,๐๐๑ ถึง ๑,๒๕๐ กิโลกรัม	๔๐๐ บาท	๔๕๐ บาท	๕๐๐ บาท	๕๕๐ บาท	
ตั้งแต่ ๑,๒๕๑ ถึง ๑,๕๐๐ กิโลกรัม	๕๐๐ บาท	๕๕๐ บาท	๖๐๐ บาท	๖๕๐ บาท	
ตั้งแต่ ๑,๕๐๑ ถึง ๑,๗๕๐ กิโลกรัม	๖๕๐ บาท	๗๐๐ บาท	๗๐๐ บาท	๗๕๐ บาท	
ตั้งแต่ ๑,๗๕๑ ถึง ๒,๐๐๐ กิโลกรัม	๘๐๐ บาท	๘๕๐ บาท	๘๐๐ บาท	๑,๐๐๐ บาท	
ตั้งแต่ ๒,๐๐๑ ถึง ๒,๕๐๐ กิโลกรัม	๙๕๐ บาท	๑,๐๐๐ บาท	๑,๑๐๐ บาท	๑,๒๐๐ บาท	
ตั้งแต่ ๒,๕๐๑ ถึง ๓,๐๐๐ กิโลกรัม	๑,๑๐๐ บาท	๑,๑๕๐ บาท	๑,๓๐๐ บาท	๑,๔๐๐ บาท	
ตั้งแต่ ๓,๐๐๑ ถึง ๓,๕๐๐ กิโลกรัม	๑,๒๐๐ บาท	๑,๓๐๐ บาท	๑,๕๐๐ บาท	๑,๖๐๐ บาท	
ตั้งแต่ ๓,๕๐๑ ถึง ๔,๐๐๐ กิโลกรัม	๑,๓๐๐ บาท	๑,๔๕๐ บาท	๑,๗๐๐ บาท	๑,๘๐๐ บาท	
ตั้งแต่ ๔,๐๐๑ ถึง ๔,๕๐๐ กิโลกรัม	๑,๔๐๐ บาท	๑,๖๐๐ บาท	๑,๘๐๐ บาท	๒,๐๐๐ บาท	
ตั้งแต่ ๔,๕๐๑ ถึง ๕,๐๐๐ กิโลกรัม	๑,๕๐๐ บาท	๑,๗๕๐ บาท	๒,๑๐๐ บาท	๒,๒๐๐ บาท	

รายการรถยนต์ ตามมาตรา ๒๓ (๑)

รถยนต์บรรทุก ส่วนบุคคล และรถยนต์ สำหรับลากจูง	รถยนต์รับจ้าง บรรทุกของ	รถยนต์ประจำทาง และรถยนต์รับจ้าง พิเศษ	รถยนต์รับจ้างระหว่างจังหวัด และรถยนต์บริการบรรทุกคน โดยสารได้ไม่เกินเจ็ดคน	รถยนต์บริการบรรทุก คนโดยสารได้เกินเจ็ดคน
๒๐๐ บาท	๒๕๐ บาท	๓๐๐ บาท	๓๐๐ บาท	๖๐๐ บาท
๓๐๐ บาท	๓๕๐ บาท	๔๐๐ บาท	๕๐๐ บาท	๘๐๐ บาท
๔๐๐ บาท	๔๕๐ บาท	๕๐๐ บาท	๗๐๐ บาท	๑,๐๐๐ บาท
๕๐๐ บาท	๕๕๐ บาท	๖๐๐ บาท	๘๐๐ บาท	๑,๒๐๐ บาท
๖๐๐ บาท	๖๕๐ บาท	๗๐๐ บาท	๑,๑๐๐ บาท	๑,๔๐๐ บาท
๗๐๐ บาท	๘๐๐ บาท	๘๐๐ บาท	๑,๔๐๐ บาท	๑,๘๐๐ บาท
๘๐๐ บาท	๑,๐๐๐ บาท	๑,๑๐๐ บาท	๑,๗๐๐ บาท	๒,๒๐๐ บาท
๑,๑๐๐ บาท	๑,๒๐๐ บาท	๑,๓๐๐ บาท	๒,๐๐๐ บาท	๒,๖๐๐ บาท
๑,๓๐๐ บาท	๑,๔๐๐ บาท	๑,๕๐๐ บาท	๒,๓๐๐ บาท	๓,๐๐๐ บาท
๑,๕๐๐ บาท	๑,๖๐๐ บาท	๑,๗๐๐ บาท	๒,๖๐๐ บาท	๓,๔๐๐ บาท
๑,๗๐๐ บาท	๑,๘๐๐ บาท	๑,๙๐๐ บาท	๒,๙๐๐ บาท	๓,๘๐๐ บาท
๑,๙๐๐ บาท	๒,๐๐๐ บาท	๒,๑๐๐ บาท	๓,๒๐๐ บาท	๔,๒๐๐ บาท
๒,๑๐๐ บาท	๒,๒๐๐ บาท	๒,๓๐๐ บาท	๓,๕๐๐ บาท	๔,๖๐๐ บาท

น้ำหนักรถยนต์เป็นกิโลกรัม	รถยนต์หนึ่ง ส่วนบุคคล	รถยนต์รับจ้าง บรรทุกคนโดยสาร ได้ไม่เกินเจ็ดคน	รถยนต์บรรทุก ส่วนบุคคล และรถยนต์ สำหรับลากจูง	รถยนต์รับจ้าง บรรทุกของ	ร แ
ตั้งแต่ ๕,๐๐๑ ถึง ๖,๐๐๐ กิโลกรัม	๑,๖๐๐ บาท	๑,๕๐๐ บาท	๒,๓๐๐ บาท	๒,๔๐๐ บาท	
ตั้งแต่ ๖,๐๐๑ ถึง ๗,๐๐๐ กิโลกรัม	๑,๗๐๐ บาท	๒,๐๕๐ บาท	๒,๕๐๐ บาท	๒,๖๐๐ บาท	
๗,๐๐๑ กิโลกรัมขึ้นไป	๑,๘๐๐ บาท	๒,๒๐๐ บาท	๒,๗๐๐ บาท	๒,๘๐๐ บาท	

อัตราจ้าง ทุกของ	รถยนต์ประจำทาง และรถยนต์รับจ้าง พิเศษ	รถยนต์รับจ้างระหว่างจังหวัด และรถยนต์บริการบรรทุกถนน โดยสารได้ไม่เกินเจ็ดคน	รถยนต์บริการบรรทุก คนโดยสารได้เกินเจ็ดคน
๐๐ บาท	๒,๕๐๐ บาท	๓,๘๐๐ บาท	๕,๐๐๐ บาท
๐๐ บาท	๒,๓๐๐ บาท	๔,๑๐๐ บาท	๕,๔๐๐ บาท
๐๐ บาท	๒,๕๐๐ บาท	๔,๕๐๐ บาท	๕,๘๐๐ บาท

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ
โดยที่

(๑) ขณะนี้จำนวนรถยนต์บริการนักท่องเที่ยวและรถยนต์ให้
ประชาชนเช่า (Rent Car) ซึ่งมีใช้เป็นการเช่าเพื่อนำไปรับจ้างบรรทุกคน
โดยสารหรือของได้เพิ่มมากขึ้น แต่วิธีการควบคุมรถยนต์สองประเภทนี้
ยังไม่เหมาะสม

(๒) อัตราโทษและการชำระภาษีเป็นงวด ๆ ตามกฎหมายซึ่งใช้มา
ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๙๓ บางมาตราไม่เหมาะสมแก่กาลสมัย

และเพื่อส่งเสริมให้การประกอบการรับจ้างบรรทุกคนโดยสารได้ไม่
เกินเจ็ดคน โดยรถยนต์รับจ้างหรือรถยนต์รับจ้างระหว่างจังหวัด ได้
กระทำในรูปบริษัทจำกัดหรือสหกรณ์ เพื่อสะดวกแก่การควบคุมตาม
กฎหมายว่าด้วยการจราจร

จึงสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยรถยนต์ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น